

РУКЕ

* * *

нови дан
млад и неодлучан

са небеске
и хладне удаљености

и сенке по којима
пада последњи снег

и бескрај пред којим
тешко дишем

и грумен страха
под грлом док читам
црни квадрат маљевича
као обавезну лектуру.

ПРЕСУДА

на крају
ће нас
сустићи
заслужена
казна

пресуда ће
гласити

доживотна
слобода
без права
на жалбу.

РУКЕ

прате наше мисли,
слушају наше речи,
одобравају поступке,
аплаудирају када је пуно срце,
стишћу песнице у срџби,
дижу два прста у тријумфу,
пркосно се савијају у лакту,
врховима задовољства
прате нашу жудњу,
пишу наше доставе,
листају наше новине,
руке везиле,
руке плетиле,
намичу омчу,
повлаче обарач,
рука руку мије,
рукама обема,
руке, прљаве руке,
прете, моле, милују,
рука десница, рука левица,
чврста рука, ударна песница,
рука руци, руку под руку,
испод руке, снеруке,
на руке, лаке руке,
ево руке, горе руке!

.....
рука преко руке.

РЕКВИЈЕМ ЗА НЕУМРЛЕ

још да дочекамо смрт, милости пуни,
да нас смочи језом и огрне мраком,
да умукне бол и утихне глад,
да нас приведе крају
где ниједан корак
не води даље од последњег,
да дочекамо смрт са душом,
и да се небеса отворе,
и да се огледала замагле,
па после – ко жив ко мртав.

ДАН ТРНЕ У ОЧИМА

живим у својој сенци

ваздух се налива умором
а дан трне у очима

још млад је свет
а већ се залећу кише

и низ улице
уместо ветра
завија мржња

* * *

врховима прстију
по архипелагу коже

кружно кретање
непостојане нежности

у мотелима
за изнајмљивање
тамних додира.

* * *

погашене лампе
стоје замишљене
као неми споменици мрака

кроз иглене уши свести
пролази вече пуно чуђења
и успутних исповести

испред светлошћу узнемиреног прозора
ти застајеш гола као месечина
а сенка те једна бестидно прати

или се то само помера казаљка сата
најављујући необјашњиво
кашњење зоре.

МОКРО ЈУТРО

Крај дана.
Над спорим светом
дисала је ноћ
тврдом, завереничком
светлошћу лампе
и горком, испијеном
самоћом
собе са погледом
на одложени живот.
И никога да ублажи
муку противречности,
замор претварања
и тегобу скривених
самообмана које нас
упорно прате.
Алгебра смрти.
Рањени нови свет.
Са полеглог дрвећа
покислог
до голе коже
шумно трепери
мокро јутро
смештено
у зеленилу листа.

* * *

Кроз постојане опсене
вртоглавих сванућа
трају безгласна буђења
и грубо и кратко јутро
већ посустале зиме.

Испред снених прозора
завист раноранилаца
а под језиком
језа од болом
започетог дисања.

Слепим гласовима
ветра и тескобе,
јутарње светло
скривано
у џеповима мрака
враћа боје и облике.

Недостаје нам сунце
и тамнопуто лето
несташно дисање
пробуђеног предграђа
којим је протрчала
заборављена моћ
завођења и вера
у ишчезлу љубав
као у зараслу рану.

ПАНОНСКА

1.

ноћ
у равници

приљубљени
зурино

у опустелу
мрљу

мрака.

2.

никог
да ширину
неба
измери

одбеглом
бескрају
пут
и даљину

3.

поветарац

притајен
на мом длану

чека
ветар промена.

НЕВИДЉИВА

А речи умеју да нестану
И поново да се врате,
Задржавајући исто значење
Али добијајући другачији смисао,
Као и ево ова,
Која ми измиче,
У недоумици
Времена и смисла,
Свесна да је невидљива,
Котрљајући се,
У празној доколици,
Светлуцавим тротоаром
Хладне провинцијске улице.

НЕМИР

бледа као привиђење
ноћ се њихала на ветру

са трга у јаму мрака зури
преплашено лице споменика

преко пробуђене тишине
звона разносе вест

од безвремености и снова
није остало ни трага

* * *

ако са руба
посусталог
веровања
закорачим
у лакомислену
неизвесност
великих
очекивања
на пола пута
до недостижног
циља
срешће ме
пипајући опрез
кратковидог
мрака
сумња
крупна
и наливена
као дивља
тамноока
вишња.